

slag úr sjónum, sum síðani verður fyllt upp í plastikk-tangarnar. Síðani kemur »Titanic« sveimandi upp av havsins botni — og upp á flot. Eftir at »Titanic« er komin til Cape Race, skal hon sleipast til Boston og New York og síðani heimaftur til Liverpool. Her skal hon leggjast í turr-dökk og innrættast til eitt sjómínissavn, skúla og fundarhóli. Hetta vil gera Liverpool meiri enn heimsgitan.

Men peningurin? Hvar í allari víðu verð skal Douglas Wooley fáa til vega tær næstan 40 milj. krónurnar. Douglas sigur: Vit hava vent okkum nógva staðni. Tær fyrstu gávurnar eru komnar frá pen-

sionistum. Men síðani hava eisini ríkfólk lovað okkum stuðul. Um øll halda lyfti síni í hesum, hava vit ríkiligt av pengum, ið hvussu er at gera eina fotografiska kanning. Henda kanning er longu farin í gongd. Avtala er gjord við eitt reidari, sum hevur játtað skipið »Teresa« til hesa kanningarfærð. Tey neyðugu fototólini hava amerikumennt bóð- ið fram. Takka verið tí áður-nevnda Hugh Carlon, forseta fyrri Bel Air Company í USA. Um tað kemur nakað gott burtur úr bjargingarfærðini vilja teir hava pening fyrri tólini, men annars ikki.

Wooley vónar at kunna fáa til vega pening gjøgnum reklamu.

Meðan hann fyrr var fegin um umtalu í tí lokala blaðinu í Baldock, heldur hann nú, at blaðini áttu at skriva meiri um »Titanic«-ætlanina, og gildið fyrri tað. — »Givnar verða gávur til einhvarja kvinnu, sum fœðir fimmurðar, men hetta er jú av nógvi størri týðningi«, sigur hann. Hann vátar, at eitt filmfelag hevur í huga at fylgja við kanningini.

Tað er ókent ríkidømi um-borð á »Titanic«, sigur Wooley, og allir limirnir, ið skulu vera við táð bjargingarætlanin verður sett í verk, hava møguleika fyrri at gerast ríkir. Men hetta er ikki nakað, ið eg geri við vón um egnan vinning —

tað eigur at vera undirstrikað, sigur hann. Tað eru eisini 1500 jarðarlív umborð — hvat er ætlanin at gera við tey. Vit seta okkum í samband við øll tey sum eftirliva og biðja um leiðbeining, sigur Douglas Wooley. Tað kann vera talan um at jarða líkini í Onglandi ella í Amerika, tað er eisini talan um at jarða tey í havinum.

Douglas Wooley er harmur um, at projektið er so hart bundið av útlenskum kapitali. »Tað er keðiligt at vera noyddur til at taka onnur lónd uppi projektið. Eg gjordi tað bert, av tí at mær tørv- aði hjálp teirra,« sigur hann. Hann er tó ikki errin av, at

hava við fólk sum Hugh Carlon at gera. »Tá eg starvst á verksmiðjuna noyðist eg at gera sum leiðarar mínir siga, men tá eg eri í »Titanic«-felagnum, mugu leiðararnir gera sum eg sigi. Tað kennist bara væl,« sigur Douglas Wooley.

Hvor einstakur limur av bjargingarfelagnum er bundin av einum fult lógligum sáttmála. Rýmur nakar v skipinum »Teresa«, áðrenn skipið verður aftur í Liverpool sleipandi »Titanic«, missur viðkomandi allan rettin til at fáa nakran part. Hetta slag av sáttmálum er alneyðugt, sigur Douglas Wooley, tí hann er ikki bang- in fyrri at »Teresa« ein dag kemur sleipandi við »Titanic«.

Hon er elsta núlivandi ferðafólkið sum var við risaskipinum »TITANIC«

Eg dugi ikki at skilja, hví øll tosa um hin ræðuliga panikk- in, ið leikaði á tá ið »Titanic« sakk. Eg var við tað ferðina, og eg upplivdi ikki nakran pa-

kalt, at eg skalv. Eg helt, alt vera ræðuligt, men var tó bangin. Tað vildi ikki hjálpt mær nóg. Uttan fyrri bátin var bert tann myrka náttin.

Karla og Lauritz vóru sera fegin, tá ið pápabeiggi teirra kom at vitja fæðir teirra og familju. Fæðirin var slaktari í Eskildstrup á Fyn. Tað vóru liðin 22 ár síðani pápabeiggin hevði vitjan í Danmørk. Karla og Lauritz bonaðu og bóðu um at sleppa við honum aftur til Ameriku. Hann var timbur- maður í Portland í statinum Oregon við Kyrrahvasleiðina.

At enda gav fæðirin børn- um sínum leyvi til at fara.

— Men út munnu koma heim, tá mamma og eg skulu halda silvurburðleyp, segði hann. Tað kundu bornini ivaleyst lova, tí tað vóru heili fimm ár til silvurburðleyp. Pápabeiggin lovaði haraftur- imótt at taka sær væl av teimum báðu ungu, hann skuldi nokk fáa teimum ar- beiddi.

So fóru tey. Tey høvdu hoyrt um »Titanic«, ið var tað størsta og vakrasta skip í heiminum, men tað var av til- vild, at tey júst skuldu fara við »Titanic«, ið skuldi flyta tey yvir um Atlantshavið.

— Vit fingi hetta at vita,

tá ið vit komu til Southamp- ton — og vit vóru sera glað, tá ið vit fingi at vita, at vit skuldu við »Titanic«, sigur Karla Petersen. — Tað var eitt sera vakurt skip, júst sum ein heilur býur við gotum og handlum.

Tey fyrstu tvey sam- dogrini nutu tey bæði ungu frá Fyn túrin sera væl. Hetta var alt samalt luxus, og hetta vóru tey als ikki vón við heima á Fyn. Bæði Lauritz og Karla høvdu áður arbeitt úti á bóndagardi.

Tað triðju náttina vaknaði eg við, at hoyra skipsklokkur- nar ringja. Tær hildu á alla tíðina. Eg ánaði ikki, hvat hetta hevði at tyða, eg gjordi- ist firtin yvir at vera vakt so- leiðis. So kom pápabeiggi inn á kamarið, har ið eg svav saman við trimum øðrum dam- um. Kamar okkara lá triggjar heddur undir dekknum.

Lauritz bróður mín stóð úti á dekknum og biðaði eftir okkum. Eg tók í hondina á honum, og vit fylgdust upp gjøgnum trappurnar. Vit leðu uppá hvørt annað, okkum

Hin 79 ára gamla Karla Petersen

tóktist alt at vera so lógið, men bangin vóru vit ikki. Allastaðni kvikaðu fólk sær uppá dekkið. Eg sá onga ræðslu á andlitum teirra — og hví? Vit høvdu jú fingið at vita, at »Titanic« ikki kundi sákka.

Tá ið eg kom uppá dekkið legði eg til merkis, at skipið hevði seg meiri í annað borð. Og eg noyddist at fara yvir til lunningina fyrri at halda mær, so eg ikki datt.

Teir byrjaðu nú við at seta bjargingarbátar út. Tað vóru seks sjómenn í hvørjum báti- num, restin av plássnum var fyribils nýtt til kvinnur og børn.

Seinri fekk eg at vita, at tað vóru alt ov fáir bjarging- arbátar umborð á »Titanic«. Eg kom umborð á hin næst- seinasta bátin.

Tað var ikki pláss til menn- inar — teir druknaðu so við skipinum.

Skipsorkestrið stóð á dekki- num og spældi sálmar. Eg eri ofta spurð, um eg ikki helt, at hetta ljóðaði óhugnaligt. Tað helt eg ikki — tvørturímóti — tónleikurin virkaði sissandi uppá meg.

Áðrenn eg var hjálpt niður í bátin, fekk eg tíð at háls- fevna bróður og pápabeigga mín. Vit sögdu ikki farvæl, vit sögdu vit siggjast aftur. Eg var vis í, at vit skjótt fóru at siggjast aftur, men eg veit ikki

Framhald á 6. síðu. (1)

Á Fyn í Danmark býr elsta sjónarvitni, sum í dag kann greiða frá heimsins størstu skips- vanlukku. Hin nú 79 ára gamla Karla Peter- sen var saman við bróður og farbróður sín- um hina óhugnaligu náttina, tá ið risaskipið »TITANIC« rendi á eitt ísfjall. Hon hálsfevndi síni kærvi og segði: „Pá gensyn“, áðrenn hon varð hjálpt umborð á hin næstseinasta bjargingarbátin. Hon sá teir ongantið aftur...

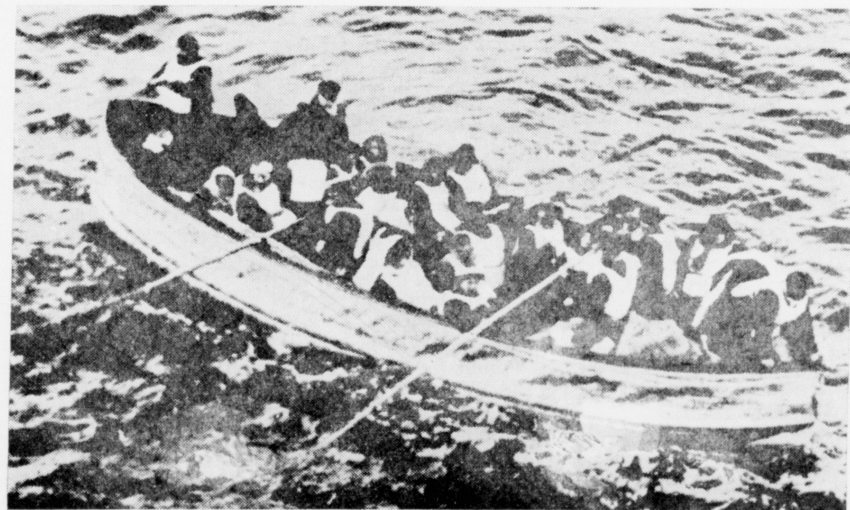
nikk. Men kanska var panikk- urin har, sjálvt um eg onki kendi til hann. Eg var jú so ung tá og dugdi ikki enskt. Tessvegna skilti eg einki av tí, sum rópt var. Harafturat høvi eg ongantið verið bangin. Tað er kanska tí, at alt fyrri mær tóktist at vera róligt.

Soleiðis greiðir hin 79 ára gamla einkjan Karla Petersen úr bygdini Davinde á Fyn í Danmark. Hon er elsta núliv- andi fólki, sum hevur uppliv- að heimsins størstu skipsvan- lukku. Hon var 19 ár tá, tá ið vanlukkan hendi. 17 ára gamli bróður hennara Lauritz og pápabeiggi hennara druk- naðu við »Titanic«.

— Vit sótu umborð á bjargingarbátinum og stardu út í náttina og inn á tað stóra skipið, sum so spakuliga hvarv longur og longur niður í hav- ið. Eg royndi at hyggja eftir beiggja og pápabeigga mín- um, men eg sá teir ikki. Eg hugsaði sum so, at teir áttu ivaleyst at vera umborð á onkrum øðrum bjargingarbáti.

Mær eydnaðist bert at lata meg í ein tann frakka út- yvir náttkjólin mín, tað var so

hitt kalda havið og tey stóru ísfjallini. Tað var onki annað at gera enn at sita friðaliga umborð á bátinum og vóna, at vit skjótt vóru tikin upp av onkrum skipið.....

Bjargingarbátur frá tí søkkandi risaskipinum.